

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

A Változások Gyűjteménye avagy A rózsaszín pártucc

Móser Zoltánnak (is)

Fekete-fehér fényképalbum, mondom néked, már a múlt!
Kicsinyítés, nagyítás nuku: embernagy *mós(ch)erzo-link*
-re kattintsz rá, s a szédülésed akként PhotoShop
program... olyan, hej és jaj!, na, olyan,
hogy filmmé nyitja egybe, mossa össze valahány
felvételed. S téged vígan beléhelyez.

És még zenél is; folyvást visszajátsz', ha visszametsz
eni nem áttal. Mert nem ártatlan, aligha ám!, e gép.
Verklikompjúter, nagyképernyős. Túlságost azért
nem különös, csak míllyel mostanság babrálni nyúl
a népség két „sampóni operettnek” hangja s *scaena-i*
közt. Mert hát tűnt el *közben* már úgy egy időcsekély.

Hogy pontost mennyi, azt... – nos, egyelőre még
te állítod be. Meghatározó!, ezt is kimérheted
sok más adatod mellé. Szóval, van már úgy tán kétezer
hetven a számlált esztendőknék sokja, vagy ezerkilenc
százötven csak. (Mely utóbbi sem épp kevés...)
Ne bántson hát rút kisebbségi érzés, ha majd döntenél.

A legjobb mégis az lesz, hogyha kábé valahol
a két *szám* *közén* tűnsz el. Még, mondjuk hogy „utazás”
ad nevet ennek, hogyha említenéd bárkinek, és ha talán
nem kívánsz feltűnést e *tűnetések* hossz-során
lebegve, tréningben; hová a hullámgyűrő út sosem
vezet vissza, csak midőn másként moccan a direkción.

Fekete-fehér fényképalbum, nagyjából, már a múlt!
Szürke talány, és borzongsz tőle, borsószik akár
a hátgerinc tájéka: rázkódás. Durván remeg, vadul
zötykődik melletted ülőke, karfa, fejtámla: neve
utazás ennek. S kérdés csak, hová érkezni meg?
S ottan képrészecskéket mozaikként köpní-e ki?

Ó, hátha megsegít majd zord határőr: hátbavág
akár, s ha éppen szépen kéred, többször is.
És bent az őrszobán szintúgy; fényes, zsúfoltas 'hilvered
valahány üzletestől ömlik szádból, mint sugár
– piros, aludtasvéres zománc rajta; halványítva, meglapúlt
állapotban legenyhébb Párt-szín: emberbőri rózsaszín.

Ám annyi mindenképpen, annak *nincsen nélküle*
kétlábú már; anélkül mostan semmi nincs. Éppen ezért,
a bumeráng ha visszaráng, régen elindított
s mármeg visszatért tetsor lepleződik hón veled
lefele, s itt nem mindegy, vajon „majom”, „kakadudog”
vagy éppen „kőfazon” lesz, akit új óljában megtalál.

Fekete-fehér album hát már egy az egyben, ó, a múlt!
A neve utazás, de éppenséggel nem tudod,
honnán és meddig. Most azt, hogy hová, véletlenül
igen. Mert elhagytad a Terepért a tereped, kis bünti jön.
Csak annyi: meghalsz. Mindazáltal nem azért, mert akciód
hibásan hajtod végre vagy lekapnak – *rezonálsz*.

„Legyőztél, Ráduszl!” – csak így kiáltasz. És elmúlt anyád
csontjához lépsz hazai placcon, amely ismerős
járásokat lenget ki temetőleg (... tengerest).
Hullámozó vitorlák a sírkövek; kőfazon és jégfelület
mind, ámde ismerős, és újra megfog tőlük ittenségi vágy:
sohse távozott kutya vagy s nem volt *itt* majom senki más.

